

Följande dag var söndag, hvilken dag, trots deras krigiska lif, ständigt helighölls af den store konungens soldater. Och nu återgäfvo Svartsjöns vikar och kullar det ovanliga ekot af en psalm, sjungen af starka röster, och ett kapitel ur bibeln med Munters åsklika stämman läst ur bok.

Den ensliga, vid sin ankomst till Svartsjön utfattiga familjen Polko hade aldrig ägt en egen bok sedan de bostätt sig i den svenska skogen, aldrig i sitt hem hört Guds ord föreläsas eller en psalm sjungas på det enda språk, modersmålet, som de klart kunnat fatta. Minnen från hemlandet, deras barn- och ungdomstid, välde mäktigt fram från hjärtats djup och gäfvo stunden en högtidlighet hvars intryck sent glömdes.

Också fattade hela familjen en varm vänskap för sina nykomna landsmän, och de visade den genom sin välvilja och gästfrihet.

»Jag skulle bedja er stanna här hos oss,» sade Polko, »men här äro hvarken fisket eller jakten så bra som längre mot norr vid Spaksjön, Bocksjön och Kolsjön, samt väster om dessa vatten. Här, ej långt från min sved, ligger också en tämligen stor sjö och flera små vatten, där ni finna allt hvad ni åstunda. Vid eller en bit öster om Bocksjön bor en finne, som helt säkert skall bistå er med goda råd, och nordväst träffa ni folk af vår stam litet hvarstädes. Hvila här så länge ni vill! Jag skall sedan följa er en dag eller två, tills ni få se er omkring.»

»I dag bli vi hos dig, Polko, men i morgon gå vi. Vill du följa oss till nästa sjö, så är godt; men vi finna den nog ändå,» sade Munter.

Då våra tre vänner följande dag drogo ut bådo de Polko stanna hemma. Han kunde ju syssla med något han skulle finna i ett litet bylte de lämnade honom.

»Tack!» sade han; »jag förstår nog, att det är fiskekrokar ni skänken mig. Tack!»

Redan tidigt på eftermiddagen samma dag hunno våra vandrande finnar den omtalade Bocksjön. »Här är vackert,» sade Piggen, »här fiska vi i dag och se oss omkring. Vi